RETTENS KENDELSE (Fjerde Udvidede Afdeling)

14. marts 1997 *

I sag T-25/96,

Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, sammenslutning uden retsevne, Bonn, bestående af følgende medlemmer:

— **Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG,** Oberursel (Tyskland)

— **Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG,** Berlin

— **Condor Flugdienst GmbH,** Kelsterbach (Tyskland)

— **Germania Fluggesellschaft mbH,** Berlin

— **Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH,** Langenhagen (Tyskland)

— **LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG,** Düsseldorf (Tyskland)

* Processprog: tysk.

og

Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, Langenhagen, på egne vegne,

ved advokaterne Gerrit Schohe og Philipp von Dietze, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie-Adelaïde,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Anders Jessen og Paul Nemitz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Georg M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(95) 3319, endelig udg., af 29. november 1995 om skattemæssige afskrivningsfordele for tyske selskaber,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh, J. Azizi, J.D. Cooke og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Den 29. november 1995 vedtog Kommissionen beslutning K(95) 3319, endelig udg., om skattemæssige afskrivningsfordele for tyske selskaber (herefter »den anfægtede beslutning«).

2 Det bestemmes i beslutningens artikel 1, at forlængelsen fra den 1. januar 1995 til den 31. december 1999 af bestemmelserne i § 82 f. i *Einkommensteuerdurchführungsverordnung* (bekendtgørelse vedrørende gennemførelse af indkomstskatteloven, herefter »EStDV«), hvorved der indføres en ekstraordinær afskrivningsordning for luftfartøjer, udgør en statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet efter EF-traktatens artikel 92. I artikel 2 pålægges det Forbundsrepublikken Tyskland at ophæve støtteforanstaltningen med virkning fra den 1. januar 1995.

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. februar 1996 anlagde sagsøgerne sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at beslutningen ikke er tilstrækkelig begrundet og derfor er i strid med traktatens artikel 190.

4 Den 13. marts 1996 vedtog Kommissionen beslutning 96/369/EF om skattemæssige afskrivningsfordele for tyske selskaber (EFT L 146, s. 42, herefter »beslutning 96/369«).

5 Det anføres i sidste betragtning til denne beslutning, at den anfægtede beslutning, »som blev meddelt de tyske myndigheder den 15. december 1995, og som omhandlede samme emne, [bør] trækkes tilbage, idet den tyske version af den pågældende beslutning, som indholdsmæssigt er identisk med nærværende beslutning, indeholdt mange skrivefejl«. Det bestemmes i artikel 5, at den anfægtede »beslutning ... tilbagekaldes«. I øvrigt svarer beslutningens dispositive del i det væsentlige til den dispositive del af den anfægtede beslutning.

6 Beslutning 96/369 er ligeledes genstand for et annullationssøgsmål, sag T-86/96, som de samme sagsøgere har anlagt den 31. maj 1996.

7 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 9. april 1996 har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse i nærværende sag. Kommissionen har anført, at sagen ikke længere har nogen genstand, idet den anfægtede beslutning efter sagens anlæg er blevet ophævet ved beslutning 96/369.

8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 6. maj 1996 har sagsøgerne modsat sig, at der gives Kommissionen medhold i påstanden.

9 Sagsøgerne har i første række anført, at sagen ikke er blevet uden genstand. Beslutning 96/369 kan således ikke lovligt træde i stedet for den anfægtede beslutning. For det første er indholdet af beslutning 96/369 fuldt ud identisk med den anfægtede beslutning, således at der kun er tale om en bekræftende retsakt, der som sådan ikke har retsvirkninger. For det andet er formålet med vedtagelsen af beslut-

ning 96/369 kun efterfølgende at afhjælpe manglerne ved den anfægtede beslutnings begrundelse, og der er derfor tale om en klar tilsidesættelse af traktatens artikel 190. Dette indebærer, at beslutning 96/369 er ugyldig.

10 For så vidt Retten måtte finde, at sagen faktisk er blevet uden genstand, har sagsøgerne subsidiært anført, at Kommissionen selv har fremkaldt, at det er ufornødent at træffe afgørelse, hvorfor Kommissionen ikke vil kunne påberåbe sig dette. Når Kommissionen nedlægger påstand om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse, er det i øvrigt kun for at svække sagsøgernes mulighed for at få medhold i nærværende sag og dermed deres retsbeskyttelse. Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Kommissionen under alle omstændigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Retten finder, at Kommissionens skrivelse af 9. april 1996 rejser et formalitetsspørgsmål, som der bør træffes afgørelse om uden mundtlig forhandling, jf. procesreglementets artikel 114, stk. 3.

12 Under sagen har sagsøgerne nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Efter anlæggelsen af sagen er beslutningen udtrykkeligt blevet tilbagekaldt ved beslutning 96/369. Den anfægtede beslutning består således ikke længere.

13 Det bemærkes i denne forbindelse, at da den anfægtede beslutning ophæves og erstattes af beslutning 96/369, bekræfter den sidstnævnte beslutning ikke alene den anfægtede beslutning, men den er en ny beslutning, der kan have retsvirkninger.

14 Med hensyn til argumentet om, at beslutning 96/369 er ugyldig, skal Retten ikke under nærværende sag tage stilling til anbringenderne vedrørende lovligheden af beslutningen, idet sagsøgerne i givet fald vil kunne påberåbe sig disse i sag T-86/96

(jf. Rettens kendelse af 18.9.1996, sag T-22/96, Langdon mod Kommissionen, Sml. II, s. 1009, præmis 13).

15 Argumentet om, at påstanden om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse, kun er nedlagt for at svække sagsøgernes mulighed for at få medhold i nærværende sag og dermed deres retsbeskyttelse, må ligeledes forkastes.

16 Ganske vist kan sagsøgeren under et annullationssøgsmål fortsat have interesse i, at en retsakt annulleres, selv om den ophæves under sagens behandling, hvis annullationen af retsakten i sig selv kan have retsvirkninger (jf. Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59-62, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 46, 47 og 48, og modsætningsvis Domstolens kendelse af 8.3.1993, sag C-123/92, Lezzi Pietro mod Kommissionen, Sml. I, s. 809, præmis 8, og ovennævnte kendelse i sagen Langdon mod Kommissionen, præmis 11 og 12).

17 Såfremt en retsakt annulleres, er den institution, fra hvilken retsakten hidrører, ifølge traktatens artikel 176 forpligtet til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Disse foranstaltninger angår ikke retsaktens forsvinden som sådan fra Fællesskabets retsorden, der jo er det egentlige resultat af den dømmende myndigheds annullation af retsakten. De vedrører mere fjernelsen af virkningerne af de ulovlige forhold, der er fastslået i annullationsdommen. Den berørte institution kan således finde anledning til at foretage en rimelig genopretelse af sagsøgerens situation eller til at undgå, at der vedtages en tilsvarende retsakt (ovennævnte dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 60).

18 I denne sag har sagsøgerne imidlertid ikke kunnet påpege forhold, der viser, at de trods ophævelsen af den anfægtede beslutning stadig har interesse i, at den annulleres.

19 Retten finder derfor, at ophævelsen af den anfægtede beslutning ved beslutning 96/369 har medført, at sagsøgerne har opnået det resultat, de ønskede ved anlæggelsen af nærværende sag, nemlig at den anfægtede retsakt fjernes fra Fællesskabets retsorden.

20 Heraf følger, at genstanden for nærværende sag er bortfaldet, og at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse i sagen.

21 Hvad angår argumentet om, at Kommissionen selv har fremkaldt, at det er ufornødent at træffe afgørelse, finder Retten, at det vedrører spørgsmålet om sagens omkostninger.

Sagens omkostninger

22 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten, såfremt det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand, frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.

23 Det er ubestridt, at Kommissionens beslutning 96/369, hvorved den anfægtede beslutning, som tidligere var udstedt, blev ophævet, er vedtaget efter anlæggelsen af nærværende sag. Endvidere fremgår det udtrykkeligt af sidste betragtning til beslutning 96/369, at Kommissionen har besluttet at ophæve og erstatte den anfægtede beslutning, idet den tyske version af en pågældende beslutning, som indholdsmæssigt er identisk med beslutning 96/369, indeholdt mange skrivefejl.

24 Herefter bør Kommissionen dømmes til at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 14. marts 1997.

H. Jung
Justitssekretær

K. Lenaerts
Afdelingsformand